

Αργύρης Παυλιώτης

Μυστική

οργάνωση

«Τετρακτύς»

Ο ποινικολόγος-
ντετέκτιβ Ανδρέας
Αναγνώστου
επιστρέφει...

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Μπορείς να μου πεις, σοφέ μου φίλε, τι είναι αυτό που σηματοδοτεί τελικά τη ζωή μας, η τύχη ή η αναγκαιότητα; Αν είναι το πρώτο, η τύχη, με ποια μορφή επεμβαίνει; Τη μορφή της σύμπτωσης ή της ειμαρμένης; Αν είναι το δεύτερο, η αναγκαιότητα με την έννοια της αιτιότητας, πώς είναι δυνατό να προκύπτουν αποτελέσματα που με καμία λογική δεν συνδέονται με την αιτία; Και τα λέω όλα αυτά καθώς βασανίζομαι προσπαθώντας να εξηγήσω πώς συνέβη ένας συνηθισμένος άνθρωπος, όπως εγώ, χωρίς να το επιδιώξει συνειδητά, να έχει τη δυνατότητα και την ευθύνη αυτή την ώρα, με το πάτημα ενός πλήκτρου, να ανατρέψει το πολιτικό σκηνικό της χώρας, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Τι να ανατρέψει; Να προκαλέσει πολιτικό σεισμό!

Να σου το εξηγήσω: Τούτες τις μαύρες ώρες που βιώνουμε σε αυτή την καθημαγμένη και ετοιμοθάνατη πατρίδα, σε ατμόσφαιρα συλλογικής απόγνωσης –για να μην πω κατάθλιψης– και απελπισίας, οι συνηθισμένοι κράχτες, με όλους τους τρόπους και τα μέσα που διαθέτουν, μας προσφέρουν μια νέα ελπίδα, μας υπόσχονται έναν άλλον μεσσία, μας προβάλλουν ένα καινούργιο πρόσωπο και μας βεβαιώνουν πως θα είναι ο σωτήρας μας και ο λυτρωτής μας. Αυτός θα αναλάβει την ευθύνη να αναστρέψει την πορεία. Αυτός θα μας ανεβάσει ηθικά, ψυχολογικά, οικονομικά. Αυτός θα δώσει καινούργιο όραμα στη ζωή μας.

Τον ετοιμάζουν προσεκτικά και μεθοδικά εδώ και πολλά χρόνια. Ποιοι; Αυτοί που τον επέλεξαν ανάμεσα σε πολλούς. Μια παντοδύναμη σέκτα επιφανών που εργάζεται στο παρασκήνιο και σηματοδοτεί το προσκήνιο. Κάτι σαν Illuminati. Οι

Πεφωτισμένοι, που καθορίζουν εν πολλοίς την πορεία αυτού του τόπου. «Η νέα πατρίδα θα ξαναγεννηθεί από τα ερείπια, όπως ο φοίνικας από τη στάχτη του» λένε. Και ο μεγάλος ηγέτης θα είναι Εκείνος.

Αυτόν λοιπόν που προορίζεται να παίξει τον ρόλο του λυτρωτή μου έλαχε η μοίρα να μπορώ να τον συντρίψω με το πάτημα ενός πλήκτρου. Σου λέω αλήθεια, εγώ ο φίλος σου ο ελάχιστος, ο Ανδρέας Αναγνώστου, δικηγόρος της Θεσσαλονίκης αλλά και ιδιωτικός ντετέκτιβ, ένας συνηθισμένος άνθρωπος, μπορώ να τον εξουδετερώσω με τον τρόπο που σου ανέφερα.

Η ιστορία, ντόπια και διεθνής, έχει να μας παραθέσει πολλά παραδείγματα συνηθισμένων ανθρώπων που εξόντωσαν δημόσια πρόσωπα προκαλώντας ανεπανόρθωτες καταστροφές. Αλλά και το αντίστροφο είναι αληθές. Αφέθηκαν ανενόχλητοι επικίνδυνοι άνθρωποι όταν υπήρχε δυνατότητα να εξουδετερωθούν, με αποτέλεσμα πάλι να προκαλέσουν την καταστροφή.

Να λοιπόν το μεγάλο μου αμείλικτο δίλημμα: Τι επιβάλλει το χρέος μου στην άμοιρη πατρίδα; Να το πατήσω ή όχι το πλήκτρο; Κι αν το πατήσω, τον διαλύσω και στερήσω τον τόπο από έναν πραγματικά άξιο ηγέτη; Κι αν λιποψυχήσω και επιτρέψω να μας κυβερνήσει ένας σκάρτος και επιζήμιος; Να γιατί προστρέχω στη βοήθειά σου και στη σοφία σου, μεγάλε μου φίλε και μέντορα των νεανικών μου χρόνων. Μόνον εσύ μπορείς να με βοηθήσεις.

Θυμάσαι πριν από τρία περίπου χρόνια; Μετά τις εκλογές της «ανατροπής»; Ένα δροσερό φθινοπωρινό βράδυ πίναμε την μπίρα μας στη νότια όχθη του Τάμεση, στο Κέντρο Κινηματογράφου του Λονδίνου. Με επιπόλαιο ενθουσιασμό σού μιλούσα για τη νέα εποχή που αρχίζει για την πατρίδα. Για τους νέους ανθρώπους, για τις καινούργιες ιδέες, για τα φρέσκα οράματα.

Με άκουσες, όπως πάντα, αμίλητος και με πολλή προσοχή. Και όταν τελείωσα, ήπιες μια μεγάλη γουλιά από το ποτό σου, άνοιξες με αργές κινήσεις το σακίδιο, έβγαλεις από αυτό έναν χαρτοφύλακα, από τον οποίο ανέσυρες ένα φύλλο χαρτιού, μου το έδωσες και μου είπες να το κοιτάξω.

Όσο προχωρούσε το κοίταγμα, τόσο έφριττα και δυσπιστούσα. «Εκτιμήσεις για την κατάσταση της Ελλάδας ύστερα από τρία χρόνια». «Δεν είναι δυνατόν...» μουρμούριζα κάθε τόσο. «Δεν είναι δυνατόν». Και στο τέλος δεν βάσταξα.

«Ε, όχι και οι άνεργοι κοντά στο ενάμισι εκατομμύριο! Ποιος εχθρός της πατρίδας τα έγραψε αυτά;» σε ρώτησα με ελεγχόμενη φούρκα.

«Εγώ» μου είπες με την παροιμιώδη ηρεμία σου. «Οι κάθε είδους προβλέψεις είναι μέρος της δουλειάς μου. Της επιστημονικής δουλειάς μου, φυσικά».

«Και σου βγάζουν αυτά;»

«Ναι. Αλλά μπορεί να κάνω και λάθος. Μια παράμετρος να σου ξεφύγει, μπορεί να βγάλει άλλα αντί άλλων. Αλλά κράτησέ το. Και, καλά να είμαστε, τα λέμε τότε».

«Ποια είναι η μέθοδός σου;»

Έχω μπροστά μου από τη μια το χαρτί που μου πάσαρες τότε και από την άλλη την καταγραφή της κατάστασης από διεθνείς οργανισμούς, και θρηνώ αλλά και θαυμάζω τη φοβερή ακρίβεια των εκτιμήσεών σου. Ακόμα και τη μείωση του προσδόχιμου ζωής των Ελλήνων είχες εκτιμήσει με ακρίβεια. Θυμάσαι τι σε είχα ρωτήσει; «Η μέθοδός σου προβλέπει και ανθρώπινες συμπεριφορές;» Μου είχες απαντήσει καταφατικά. Και μου είχες δηλώσει, αν χρειαστώ την εφαρμογή της, να μη διστάσω να σου ζητήσω.

Να, λοιπόν, γιατί απευθύνομαι τώρα σ' εσένα και ζητώ τη

βοήθειά σου. Να εκτιμήσεις και τώρα με τη μέθοδο που μου περιέγραψες αν ο κύριος που προορίζεται να μας σώσει αξίζει τον κόπο ή θα μας προσθέσει συμφορές. Εγώ θα σου δώσω τη δυνατότητα να συλλέξεις τις παραμέτρους σου, περιγράφοντας τη συμπεριφορά του και τις αποφάσεις του σε κρίσιμες στιγμές.

Σου στέλνω όλη την ιστορία που με συνδέει μ' εκείνον, όπως την έγραψα με μια ανάσα, με κάθε ειλικρίνεια. Δεν απέφυγα να περιγράψω και τις δικές μου αδυναμίες και ανεπάρκειες, ώστε η εικόνα να είναι πλήρης. Θα τη μελετήσεις, θα την επεξεργαστείς, θα αναζητήσεις τα επιπλέον στοιχεία στις πηγές που γνωρίζεις καλύτερα από όλους μας, θα βγάλεις τις παραμέτρους που χρειάζεσαι, θα κάνεις τις εκτιμήσεις και θα μου δώσεις την απάντηση: Τι είναι καλό για την πατρίδα; Να το πατήσω το πλήκτρο ή όχι;...

Πριν από τρία χρόνια

ΔΕΥΤΕΡΑ 2 ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ
Άτομο υπεράνω υποφίας

Όλα ξεκίνησαν στις δέκα περίπου το πρωί εκείνης της συννεφιασμένης, μουντής Δευτέρας 2 του Νοέμβρη. Και ξεκίνησαν με ένα σημαδιακό και πέρα για πέρα μη αναμενόμενο τηλεφώνημα.

Βρισκόμουν στο γραφείο μου. Το δικηγορικό μου γραφείο, που είναι και γραφείο ερευνών, βρίσκεται στην οδό Πολυτεχνείου, στον τέταρτο όροφο σχετικά νεόδμητης και καλοδιατηρημένης οικοδομής. Είχα κατέβει σ' αυτό από το μικρό μου διαμέρισμα που βρίσκεται στην ίδια οικοδομή, στον έβδομο όροφο, νωρίς, λίγο μετά τις εφτά. Αφού ετοίμασα δυνατό καφέ, ρίχτηκα με τα μούτρα και με ενθουσιασμό στο καινούργιο μου χόμπι, που εξελισσόταν ταχύτατα σε πάθος, έδινε και πάλι νόημα στη ζωή μου και μου πρόσφερε μεγάλη ευχαρίστηση, βαθιά ικανοποίηση και ενδιαφέρουσες προοπτικές.

Όταν λέω πως το χόμπι ήταν καινούργιο, εννοώ πως το είχα αποκτήσει λίγες βδομάδες νωρίτερα, το δεύτερο δεκαήμερο του προηγούμενου Αυγούστου, όταν ένα τυχαίο γεγονός συνδυάστηκε με μια σωστή απόφαση. Αλλά θα μιλήσω αργότερα γι' αυτό.

Εκείνο το πρωινό λοιπόν της συννεφιασμένης, μουντής Δευτέρας 2 του Νοέμβρη, στις δέκα περίπου το πρωί, τον ενθουσια-

σμό και την ευχαρίστηση που μου πρόσφερε η νέα μου δραστηριότητα μου τα έκοψε με το μαχαίρι ένα μοιραίο τηλεφώνημα. Ήταν από τον συνάδελφο στη δικηγορία Σεραφείμ Μάρα, που με ασθμαίνουσα φωνή μού είπε:

«Τα έμαθες τα νέα;»

«Ποια νέα;»

«Μιλάς σοβαρά; Δεν άκουσες τίποτα;»

«Όχι, δεν άκουσα τίποτα».

Ο Μάρας ήταν, επιεικώς, μέτριος δικηγόρος, «χασοδίκης» και «διαδρομιστής» ήταν τα παρατσούκλια του, αλλά διαπρεπής κουτσομπόλης, κακεντρεχής και υποκριτής, και γι' αυτό ανυπόληπτος στο σινάφι μας. Όταν με συναντούσε στους διαδρόμους του δικαστικού μεγάρου ή μου μιλούσε στο τηλέφωνο, μου έδειχνε έναν σεβασμό, για να μην πω δουλικότητα. Αυτή την ημέρα με παραξένεψε η υπεροψία που φανέρωνε ο τόνος της φωνής του. Του απάντησα κάπως απότομα και αυστηρά:

«Πες μου γρήγορα τι θέλεις, γιατί έχω πολλή δουλειά».

Και μου την έριξε την μπόμπα.

«Καλά, δεν έμαθες τίποτα για τον Βηχάκια; Βουίζει όλος ο κόσμος».

Βηχάκιας ήταν το παρατσούκλι του καλού μου φίλου και συναδέλφου Δημήτρη Ακριβού.

«Τι συνέβη με τον Δημήτρη;» τον ρώτησα ανήσυχος.

«Τον συνέλαβαν οι διωκτικές αρχές, του φόρεσαν χειροπέδες και τον οδήγησαν στην ψειρού».

Αναστατώθηκα. Ήταν από τα ανήκουστα.

«Για ποιον λόγο;» ρώτησα με έντονη απορία. «Προκάλεσε κάποιο σοβαρό τροχαίο; Ήταν, γενικά, απρόσεκτος στην οδήγηση».

Ο άλλος δεν μου αποκρίθηκε αμέσως. Απολάμβανε την αγωνία μου. Τον ξαναρώτησα και μου είπε:

«Δεν μπορείς να φανταστείς;»

«Όχι».

«Δεν πάει κάπου αλλού, εκτός από το τροχαίο, το μυαλό σου;»

«Όχι, δεν πάει κάπου αλλού το μυαλό μου».

«Περίεργο. Πολύ περίεργο».

«Θα μου πεις επιτέλους;»

«Κάθεσαι; Κρατιέσαι;»

Του διατύπωσα όχι ιδιαίτερα κόσμια τη δυσαρέσκειά μου και του ζήτησα να τελειώνει. Υπάκουσε, τελείωσε και με τελείωσε, χωρίς να προσπαθήσει να κρύψει τη μεγάλη του ευχαρίστηση:

«Τον συνέλαβαν οι αρχές ως εγκέφαλο σπείρας κακοποιών».

Έχασα την ψυχραιμία μου και πρέπει να φώναξα πολύ. Ίσως και να τον έβρισα. Αυτός όμως το απολάμβανε. Χωρίς να μου δώσει άλλη πληροφορία, έκλεισε, αφού πρώτα μου έκανε τη φαρμακερή ερώτηση:

«Μη μου πεις πως δεν γνώριζες τίποτα για τη δράση του! Κολλητοί είστε τόσα χρόνια».

Γύρισα τον υπολογιστή μου σε σελίδα με ειδήσεις. Ήταν πρώτη. Είχε εξαρθρωθεί «οργανωμένη, πολυπληθής και δομημένη εγκληματική οργάνωση» και είχαν συλληφθεί πολλά μέλη της, ανάμεσα στα οποία ήταν άνθρωποι της νύχτας, κατάδικοι με πολυετείς ποινές κάθειρξης, αλλά και επιχειρηματίες, δύο δικαστικοί, ένας κληρικός, ένας απόστρατος αξιωματικός του στρατού, δύο συμβολαιογράφοι, ένας ανώτερος εφοριακός, ζευγάρι δημοσιογράφων της δημόσιας τηλεόρασης, εν ενεργεία αστυνομικοί, δικαστικοί επιμελητές, και άλλοι που φάχνουν να τους ανακαλύψουν.

Και προσέθεταν:

«Υπάρχουν βάσιμες πληροφορίες πως ανάμεσα στα μέλη της συγκαταλέγεται και ο μεγαλοδικηγόρος της Θεσσαλονίκης Δημήτριος Ακριβός».

Η εγκληματική οργάνωση, συνέχιζαν τα νέα, που βασιζόταν όχι σε επίσημη ανακοίνωση αλλά σε διαρροές των αρχών ασφαλείας, είχε πολυσχιδείς δραστηριότητες. Αναλάμβανε την είσπραξη χρωστούμενων από δύστροπους ή αδύναμους οφειλότες, προέβαινε σε διάφορους εκβιασμούς, πραγματοποιούσε απαγωγές με σκοπό τα λύτρα, εκτελούσε συμβόλαια θανάτου και άλλες εξόχως ανθρωπιστικές υποθέσεις. Επίσης, είχε διακριθεί στην οικειοποίηση οικοπέδων του δημοσίου αλλά και συμπολιτών μας, δωροδοκίες δικαστών, ξέπλυμα μαύρου χρήματος, τοκογλυφία, καθώς και υφαρπαγή σπιτιών και άλλων περιουσιακών στοιχείων σε στημένους πλειστηριασμούς.

Και δεν επρόκειτο για κατηγορίες που θα μπορούσαν εύκολα να αμφισβητηθούν, συνέχιζαν οι διαρροές. Και τούτο γιατί οι αρχές –στην προκειμένη περίπτωση η ΕΥΠ–, με τη σύγχρονη τεχνολογία που διαθέτουν, είχαν υποκλέψει, υποστήριζαν, τις τηλεφωνικές συνομιλίες μελών στις οποίες, έστω και με λέξεις-κλειδιά, συνεννοούνταν για τις δραστηριότητές τους.

Εκτίμησα πως η είδηση αυτή ισοδυναμούσε για το σινάφι μας με μπόμπα μεγάλης ισχύος, γιατί ο Ακριβός δεν ήταν κάποιος τυχαίος και άγνωστος. Είπα και πριν ότι για την πόλη μας θεωρούνταν μεγαλοδικηγόρος. Το γραφείο του ήταν από τα καλύτερα οργανωμένα δικηγορικά γραφεία, βασισμένο σε διεθνή πρότυπα, και τα τελευταία χρόνια αυτός ασκούσε μόνον υψηλή εποπτεία στους υφισταμένους του νομικούς, που το αποτελούσαν έξι ακόμα συνάδελφοι, τέσσερις άντρες και δύο γυναίκες, δύο ασκούμενοι και φυσικά γραμματεία με ολοκληρωμένη μηχανοργάνωση. Αλλά για μένα ήταν κάτι περισσότερο

από μπόμπα. Γιατί ο Ακριβός ήταν καλός μου φίλος και περιστασιακά συνεργάτης.

Το τηλέφωνο από ένα σημείο και πέρα δεν έπαψε να χτυπά. Ήταν συνάδελφοι που διατύπωναν την απορία τους για το γεγονός, που το θεωρούσαν δεδομένο –ξεχνούσαν, ή παρίσταναν πως ξεχνούσαν, ότι στηριζόταν σε διαρροές, αλλά και το τεκμήριο αθωότητας των κατηγορουμένων–, το οποίο δεν μπορούσαν να εξηγήσουν. Έκαναν διάφορες υποθέσεις, μερικοί για την ερμηνεία του φαινομένου ζητούσαν και τη βοήθεια του Φρόνιτ, άλλοι έδειχναν συγκλονισμένοι, σε κάποιους διέκρινες και μικρή ή μεγάλη δόση χαιρεκακίας, αφού ο Ακριβός δεν ήταν συμπαθής στο σινάφι και για την αλαζονεία του, που την είχε στο DNA του και που είχε ενισχυθεί σημαντικά από την πετυχημένη κοινωνική, οικονομική και κυρίως επαγγελματική πορεία του, αλλά και εξαιτίας του φθόνου που προκαλούν στις μετριότητες και στους αποτυχημένους οι πετυχημένοι.

Ο Ακριβός ήταν ένας εντυπωσιακός άντρας που δεν περνούσε απαρατήρητος. Λίγα χρόνια μεγαλύτερός μου, δηλαδή κοντά στα εξήντα, ψηλός, τουλάχιστον ένα και ογδόντα πέντε, στητός, καμαρωτός, αθλητικός, ούτε αδύνατος μα ούτε και παχύς, σίγουρα εύσωμος, πάντα κουστουμαρισμένος και γραβατωμένος, αλλά με ρούχα ακριβά, καλόγουστα και επώνυμα. Αραιωμένα γκριζα μα πάντα καλοκουρεμένα μαλλιά, ηλιοκαμένο χειμώνα καλοκαίρι στενόμακρο πρόσωπο, λεπτά χείλη, καστανά μικρά μάτια και υπεροπτικό αετίσιο βλέμμα. Μιλούσε με δυνατή, επιβλητική, με μια μόνιμη βραχνάδα φωνή, δεν ανεχόταν τη διαφωνία και δεν δίσταζε να διακόψει αλλά και να προσβάλει τον συνομιλητή του, ιδιαίτερα αν η συζήτηση είχε και ακροατήριο.

Το παρατσούκλι Βηχάκias το χρωστούσε σε έναν ιδιότυπο περιοδικό βήχα, που υποστήριζε πως ήταν αλλεργικός και γι’

αυτόν τον λόγο δεν μπορούσε να θεραπεύσει αποτελεσματικά. Είχε καταφέρει όμως να το αναγάγει σε προτέρημα, τόσο στις αγορεύσεις του όσο και στις συζητήσεις του. Μόλις ακουγόταν το πρώτο «γκουχ», όλοι σιωπούσαν γιατί ήξεραν πως ύστερα από άλλα δύο με τρία παρόμοια βηξίματα θα άρχιζε να μιλά για να πει με υπέροχα ελληνικά και άρτια άρθρωση κάτι σπουδαίο, με το οποίο γενικά δεν θα διαφωνούσε κανείς.

Πετυχημένος επαγγελματικά αλλά και οικογενειακά, με πολύ χρήμα, πολυτελή εξοχικά και στη θάλασσα και στο βουνό, κοινωνικότατος, περιζήτητος στις δεξιώσεις και στις διάφορες προεμίρες, κυρίως του Μεγάλου Μουσικής και του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδας, ιδρύματα στα οποία είχε διατελέσει κατά καιρούς μέλος του διοικητικού τους συμβουλίου, ένα λαμπερό πρόσωπο στην τοπική κοινωνία, που μόνο θαυμασμό, φθόνο ή και τα δυο θα μπορούσε να προκαλέσει. Επομένως ήταν πέρα από κάθε λογική η σύλληψή του για συμμετοχή του σε συμμορία, και μάλιστα με τέτοιο εύρος και είδος δραστηριοτήτων. Αλλά πόσες άλογες πράξεις δεν διαπράττει ο καθένας μας;

Στο μεταξύ, το τηλέφωνο δεν σταμάτησε να χτυπά. Πέρα από τους συναδέλφους, τηλεφωνούσαν και οι γνωστοί. Και μάλιστα πύκνωναν εκείνοι που αναρωτιούνταν πώς και δεν είχα υποψιαστεί τίποτα. Έτσι, χωρίς καλά καλά να το καταλάβω, σχεδόν είχα μέσα μου αποδεχτεί κάποιο είδος ενοχής και προσπαθούσα να ψελλίσω διάφορες δικαιολογίες. Μέχρι που κάποια στιγμή δέχτηκα ένα ανώνυμο τηλεφώνημα που με προσέτρεπε να μπω στο ίντερνετ σε ένα συγκεκριμένο blog. Το έκανα και βρήκα εκεί μια ανάρτηση που μου δημιούργησε όχι μόνον οργή αλλά και πανικό. Ύπήρχε μια φωτογραφία δύο καλοντυμένων κυριών σε κήπο, νυχτερινή ώρα, που ήταν όρθιοι, με ένα ποτήρι

ποτό στο χέρι. Ο ένας μιλούσε στο κινητό του και ο άλλος, δίπλα του, κοίταζε αμέριμνος και ευχαριστημένος. Ο πρώτος ήταν ο δικηγόρος Δημήτρης Ακριβός και ο δεύτερος η αφεντιά μου. Και όχι μόνον αυτό, μα υπήρχε και ένα δηλητηριώδες και τουλάχιστον κακόβουλο σχόλιο: «Το μέλος της σπείρας Δημήτριος Ακριβός δίνει μια ακόμα εντολή για κάποια “απαλλοτρίωση”. Δίπλα του, ο στενός του συνεργάτης Ανδρέας Αναγνώστου δεν φαίνεται να διαφωνεί».

Στη συνωμοτική γλώσσα της σπείρας «απαλλοτρίωση» σήμαινε εντολή για εκτέλεση κάποιου.

Η φωτογραφία ήταν αληθινή και η λεζάντα κακοηθέστατη και δεν είχε καμιά σχέση με την πραγματικότητα.

Ο Ακριβός είχε καθιερώσει και έδινε εδώ και πολλά χρόνια δύο πολυτελέστατες δεξιώσεις, που δεν μείωσε τη λαμπρότητά τους αλλά και τη χλιδή τους η συνεχώς επιδεινούμενη οικονομική κρίση, η οποία έτσι κι αλλιώς δεν τον άγγιζε. Τη μία στις 26 του Οκτώβρη, ημέρα της ονομαστικής του εορτής, στον μεγάλο και πανέμορφο κήπο της μονοκατοικίας του στο Πανόρμα Θεσσαλονίκης και την άλλη του Αγίου Γεωργίου, που ήταν η ονομαστική γιορτή της γυναίκας του, της κυρίας Γωγώς Χρυσάφη-Ακριβού, στο επίσης πολυτελές εξοχικό του στο Ποσειδί Χαλκιδικής. Το σπίτι αυτό ήταν μέσα σε πυκνό δάσος, πίσω από τα Αιγαιοπελαγίτικα, ψηλά, με τεράστια πισίνα και αυλή, από όπου η θέα του πελάγους ήταν περισσότερο και από υπέροχη. Ήμουν από τους τακτικούς καλεσμένους του. Από τη δεξίωση που δόθηκε μια βδομάδα νωρίτερα στον κήπο του σπιτιού του της Θεσσαλονίκης ήταν αυτή η φωτογραφία.

Γνωρίζομαστε πολλά χρόνια, κοντά στα είκοσι πέντε. Τον ήξερα και νωρίτερα, αλλά δεν είχαν τημηθεί ή συμπέσει οι δρόμοι μας. Ήμαστε, θυμάμαι, αντίδικοι σε μια δύσκολη υπόθεση και, παρόλο που την είχε σίγουρη, πρότεινε και προχωρήσαμε

σε έναν ιδιαίτερα επωφελή για μένα και τους πελάτες μου συμβιβασμό, ενώ, ύστερα από δική του πρόταση, πήγαμε σε μια ταβέρνα οι δυο μας για να τα πούμε και να γνωριστούμε.

Ήταν περισσότερο από φανερό πως ήμαστε εντελώς διαφορετικοί τύποι. Θορυβώδης πρωταγωνιστής στη σκηνή αυτός, αθόρυβος εργάτης πίσω από την κουϊντα εγώ, αλαζόνας και εγωιστής που σχεδόν πίστευε πως κουβαλούσε το αλάθητο αυτός, ιδιότητες που της είχα σε μικρή κλίμακα εγώ, επιζητούσε να είναι πάντα το κέντρο του ενδιαφέροντος αυτός, προσπαθούσα να περνά απαρατήρητος εγώ, φρόντιζε και ξόδευε υπερβολικά ποσά για την εμφάνιση και παρουσία του αυτός, επιμελώς ατημέλητος εγώ, ζούσε μέσα στον πλούτο και την καλοπέραση αυτός, ακολουθούσα στη ζωή μου την επικούρεια διδασκαλία και φιλοσοφία εγώ.

Παρ' όλα αυτά ήμαστε φίλοι. Μου φερόταν με μεγάλη συγκατάβαση, με έβαζε σε μεγάλες υποθέσεις χωρίς πάντα να υπάρχει λόγος, όταν αναζητούσε την ηρεμία και τη γαλήνη, στη συντροφιά μου κατέφευγε, εκτιμούσε και το μυαλό μου και τον χαρακτήρα μου. Από τη μεριά μου, εγώ όχι μόνο τον εκτιμούσα και τον σεβόμουν, αλλά σπάνια του πήγαινα κόντρα, και όταν ακόμα είχα διαφορετική άποψη και δεν την αποδεχόταν με την πρώτη. Μπορώ να πω πως ασκούσε πάνω μου μια ισχυρή επιρροή, τόσο ισχυρή, που στις όποιες αντιθέσεις μας υποχωρούσα και περνούσε πάντα το δικό του.

Κάπου εκεί μου πέρασε μια ιδέα που μου ενίσχυσε την αναστάτωση και την ανησυχία. Ξέχασα κι εγώ πως επίσημη ανακοίνωση δεν υπήρχε, αλλά και το τεκμήριο αθωότητας, κορυφαία και βασική αρχή της ποινικής μας δικονομίας. Αναρωτήθηκα λοιπόν: Αυτές οι μεγάλες υποθέσεις στις οποίες με έβαζε ο Ακριβός και στις οποίες ζητούσε ουσιαστικά μόνο την υπογραφή μου μήπως ανήκαν στις αμαρτωλές; Μήπως με είχε

μπλέξει χωρίς να το γνωρίζω; Και μήπως μία από τις επόμενες οχλήσεις θα ήταν από τον εισαγγελέα ή την αστυνομία; Βέβαια, με παρηγορούσε το γεγονός πως ο Ακριβός είχε αυτό που λέμε «μπέσα». Παρ' όλα αυτά, σε κατάσταση πανικού άνοιξα για να ελέγξω το αρχείο των υποθέσεων στις οποίες είχα συνεργαστεί με τον Δημήτρη. Και ταυτόχρονα σκεφτόμουν με δέος τα παιχνίδια της ζωής. Ξεκίνησε η μέρα μου με χαρά και ενθουσιασμό, το τηλεφώνημα του συναδέλφου μού έφερε αναστάτωση και στενοχώρια, και τώρα είχαν προστεθεί η ανησυχία, ο φόβος και οι ενοχές.

Κάποια στιγμή αναπήδησα. Ύπεβαλα και εγώ στον εαυτό μου την ερώτηση που μου είχαν υποβάλει όλοι σχεδόν οι συνομιλητές μου: Δεν είχα καταλάβει τίποτα; Όχι! Δεν είχα κανένα στοιχείο και καμιά υποψία πως ο Ακριβός συμμετείχε σε σπείρα κακοποιών; Όχι! Όχι!

Θυμήθηκα μόνο πως πριν από κάμποσα χρόνια μού είχε εκμυστηρευτεί πως ανήκει σε μια παντοδύναμη οργάνωση και μου πρότεινε να ενταχθώ και εγώ σε αυτήν. Ήταν Κυριακή και ήταν φθινόπωρο. Με πήρε και κατεβήκαμε οι δυο μας στο σπίτι του στο Ποσειδί. Η ομορφιά της φύσης προκαλούσε κορεσμό και στις πιο απαιτητικές αισθήσεις. Είχε παραγγείλει και μας έφεραν εκλεκτό φαγητό από την ψαροταβέρνα Ποσειδών. Κάποια στιγμή, προς το τέλος του γεύματος, μου μίλησε για την οργάνωση και με ρώτησε αν ενδιαφερόμουν να ενταχθώ κι εγώ για να μου αποκαλύψει λεπτομέρειες.

«Τι οργάνωση;» τον είχα ρωτήσει.

«Ας την πούμε σέκτα».

«Είναι στους κόλπους κάποιας θρησκείας ή κάποιας πολιτικής;»

«Όχι. Περισσότερο κοινωνικού προβληματισμού αλλά και παρεμβάσεων».

«Με συγκεκριμένες, απαράβατες και κάπως... αιρετικές, δογματικές αρχές και αντιλήψεις, υποθέτω, αφού τη χαρακτηρίζεις σέκτα».

«Ναι! Συγκεκριμένες, απαράβατες και αιρετικές και δογματικές αρχές και αντιλήψεις. Πολύ καλά το ορίζεις».

«Και τι πετυχαίνεις συμμετέχοντας σε αυτή;»

«Έχω δύναμη, ελέγχω κάποιες καταστάσεις, ικανοποιώ τη ματαιοδοξία μου, επιβάλλουμε κάποιες επιλογές. Αλλά και οι εξαιρετικές παρέες και οι σοβαρές συζητήσεις είναι σημαντικά στοιχεία».

Σταμάτησε για να βήξει και συνέχισε:

«Και όταν φύγουμε από τον μάταιο τούτο κόσμο, να έχουμε αφήσει τα σημάδια μας».

«Ποιες είναι οι υποχρεώσεις ή οι δεσμεύσεις;»

«Σίγουρα χάνεις ένα μέρος της ανεξαρτησίας σου. Οφείλεις απόλυτη υποταγή και υπακοή. Κάποιες Κυριακές δεν θα πας για φάρμα, γιατί θα έχουμε συναντήσεις. Και φυσικά απαραίτητο στοιχείο είναι η απόλυτη μυστικότητα».

«Δεν μου πάει, Δημήτριά, Άφησέ το. Για την ώρα τουλάχιστον».

«Και εσύ ξέχασέ την αυτή τη συζήτηση, Ανδρέα».

Μου έδωσε την εντύπωση πως μου έκανε την πρόταση από υποχρέωση –δεν γνώριζα σε ποιους, ίσως σε μέλη της σέκτας του, είχα σκεφτεί– και ότι ικανοποιήθηκε που αρνήθηκα. Αλλά αυτά δεν μπορούν σε καμιά περίπτωση να έχουν οποιαδήποτε σχέση με τα σημερινά. Ή μήπως έχουν;

Ο γνωστός σαλονικιός ποινικολόγος-ντετέκτιβ Ανδρέας Αναγνώστου αναλαμβάνει να εξιχνιάσει την εξαφάνιση της Ελένης, κόρης παλιού του φίλου. Πολύ σύντομα διαπιστώνει πως έμπλεξε με την πιο δύσκολη, πιο σημαντική, πιο μυστηριώδη και πιο επικίνδυνη υπόθεση της καριέρας του.

Δύσκολη, γιατί πολλοί πριν από αυτόν προσπάθησαν ανεπιτυχώς να την εξιχνιάσουν. Σημαντική, γιατί η εξαφανισμένη έχει στην κατοχή της ένα ντοκουμέντο που «αξίζει πολλά», καθώς μπορεί να εξοντώσει σημαντικό πολιτικό πρόσωπο. Μυστηριώδης, γιατί στον δρόμο του εμπλέκονται: η ρώσικη μαφία της Θεσσαλονίκης· μια πανίσχυρη σέκτα με ρίζες στο Βυζάντιο που σχεδόν προκαθορίζει τις τύχες της χώρας· μια νεότερη σέκτα που αντιμάχεται την πρώτη και μία ΜΚΟ, η ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ, που έχει εξελιχθεί σε μυστική οργάνωση κατά τα πρότυπα των Πυθαγορείων και φιλοδοξεί να παίξει και πολιτικό ρόλο. Επικίνδυνη, γιατί οι εμπλεκόμενοι, προκειμένου να αποκτήσουν το πολύτιμο ντοκουμέντο, δολοφονούν εύκολα και άγρια.

Έντονα πάθη, ανεξέλεγκτη ματαιοδοξία, άλογες συμπεριφορές, ασύλληπτες δολοπλοκίες, προδομένοι έρωτες, ύβρις, άτη, με φόντο μια τρισάθλια χωματερή σε ακτή του Θερμαϊκού, ρεαλιστική εικόνα αλλά και αποκρουστικό σύμβολο της ρημαγμένης και παρηκμασμένης πατρίδας.

ISBN 978-960-501-891-7

9 789605 018917

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 5891